

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש המערכת: שלום כהן
עורכי-משנה: דוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב: איתן נבירול
הכתב הראשי: אליהו כרמל

חברי המערכת:

ישראל ביבר, ניצה נבי, לילי גלילי, דוד הורוביץ, רותי ורד, רוני זוהר, אברהם חמון, אוסקר טאובר, משה לשם, אביבה סטן, עמוס קיני, שלמה קרו, סילבי קשת.

הציר הראשי: שמואל ברטור
מנהל מבצעים: שלמה אירי

עורך טוס: אריה אריאל
מנהל מעבדה: נחור רוזן

רח' גליקסון 8 תל-אביב. טל 26785.
עולמפרט" ת. ד. 136, 1970
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
ז'פוט ישראל בע"מ, ת"א סל. 23204

המערכת אחראית עבור תוכן המודעות.
מלבד עבור מודעות המפרסמות תחת הכותרת "דו"ח לצרכן", "דו"ח לבוחר", "דו"ח לנבחר" וכיוצא בזה, המודעות ע"י המערכת ונבדקות על-ידי המדור "דו"ח לבוחר" כולל מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכןן ולדעות המובעות בהן ושאינן משקפות את דעות המערכת. צורה שהיא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

216 יפ"י

שנים מספר, אם כי אולי באילו הפסקות קצרות.

לומר את האמת, לא תמיד זה כל כך נורא להיות בבית לבד. אך הדבר הוא כן נורא כשבבית חושבים כמה אני מסכנה, ובטח אף אחד לא רוצה אותי בחברתו. אך כמו שאומרים מתרגלים לכל, וגם לזאת התרגלתי. אף על פי שעברתי משברים די קשים. לפעמים ניסיתי להשתנות קצת, אך זה לא הלך. אם הייתי יוצאת עם מישהו הייתי מרגישה שפשוט אין לי נושא משותף, אין לי על מה לדבר, ולא היות והמלים היו בלתי-נחמיות.

המסיבות הסלוניות, כפי שהן נקראות גם כן לפעמים, קשה לי להבין מה בני-אדם מוציאים בהן. איך אפשר באופן קבוע לבלות ערבים שלמים רק בריקוד ואכילה.

יתכן ויש כאלה שהדבר גם כן אינו מוצא חן בעיניהם, אך הם משלימים עם זאת: יותר טוב מאשר לא כלום. ניסיתי להיות אחראית ולא הצחתי. יתכן לאלה שמשלימים שלא מקדישים זמן לחשיבה מודע והימים ריקים מתוכן וללא מטרה — לאלה יותר טוב. אך לבסוף איני מצטערת שאני אחראית. לא חסרו רגעי ייאוש, ועדיין אינם חסרים, כשהרגשתי שהשנים חולפות, ואני נשארת במקום, שאני לא כלום גדול, שעדיין לא יודעת כלום, לא מתפתחת כפי שהייתי רוצה.

הלימודים — ממש עיגול. אפילו כשקורה פעם והחומר הנלמד כבר מעניין, הוא מוצע בר עיניי המורים בצורה איומה. אני ממש מתכה לרגע שאסיים את הלימודים בבית-הספר ואיני מקנאה בכל אלה הלומדים שם. מה חסר? חסר חיים. חסר עניין בלימודים.

הרשיתי לעצמי להפך את עקרון הפרטיזם ולפרסם מכתב זה, כלשונו ממש, מפני שאני מרגישה כי התוכן שבו אינו פרטי. הוא נוגע לכולנו, כחברה, כעם. כי בסופו של דבר זהו כתב-אישום נגדנו, נגד אותם שהיו צריכים לתת תוכן לחיים גם בשעה שאין התחום רועי, שהיו צריכים להליכה נוער לחיים רועיים, גדולים ולצידה גדולה. כי זהו חומר-הגלם הקר ביותר במדינה, והוא מועט מדי מכדי שנוכל להרשות לעצמנו לבזוזו.

אורי אבנרי

מכתבים

הנכחי במנחה למנוע מלחמה ולהשכיח שלום. כל אדם מעוניין בשלום. אומנם לא הכל הכירו בערכו של השלום, גם עבד אל-נאצר לא הכיר בכך, אולם שלום ישראל ויתר העמים החיים למנוע השלום לעורר לו להבין ולהכיר, בדרכי שלום. זמיר נ, הגליל המערבי

מחאמר...
המסקנה הבלתי-מובנת במאמר "נחלים" (אף נחשק? העולם הזה 1944) היא בהוראה המופנית לכל אדם היושב בציון כי הנועה השעה להחליף את משלחת הנבאים העומדת בראשו, כדי שתפנה את דרכה למפלגה שקראה לשוני פני המדיניות הישראלית ולחיסול כולם התקופות השוכן שבעים קילומטר ממערכת העולם הזה — מספקת הברווז לכל רבי-ירב מדיני בתבל, לנבאי המדיניות הישראלית האומללה.
הומן משה, רמת-גן
...המאמר מיא את התפקוד שבביתו כל אוזן אטומה.
יצחק י, הלל, ירושלים
מן הדיון היה להעלות הצעות לפתרון המצב

מצפון משומר

בעקבות מכתבו של שלום זמיר (העולם הזה 1943) הייתי מציע לזיכונים את מצפוני ל-קופסת שימורים וישלחו יחד עם תרומתו. עליו לדעת שעל רגשותיו ההומאניים והפאציפיסטיים יצטרך מישור להגן כדרך מאד לא אנושית (לפי השקפתו) הנקראת בשפה פשוטה: מלחמה. דם ומות על מנת שיוכל זמיר לשמור על מצפונו. עוד בעלי מצפון טהור כאלה, ואברנו...

שמואל חרמוני, עפולה
...מדוע לא מסר שלום זמיר את המשתעשעה הלירות לידו מנדוד אדם, או לקרן הקיימת לישראל?

אריאלה ארו, נהלל

אמו של עמוס

בכתבתכם על קרן-המנון ועל התורמים לה (העולם הזה 1942) הזכרתם את הנברת בראנס שבנה נפל בשחרור דיריזאין בשורות האצ"ל, ונפשתו עם הנברת בראנס בירושלים. עם הניעה ארצה ב-1950, וזוכני את דרכיה האצ"ליים על נאותה על בניה שאחר מהם נפצע באפריקה הצפונית מיריות פורעים ערביים, ועל בנה עמוס אשר נפל בקרב. מרה היתה הרשעה כאשר משרד הבטחון סירב להכיר בבנה כחלל צה"ל, כאשר נפל בשורות האצ"ל, וקשים היו הבלי קליטת משפחה תה המסופלת בילדים וחסרת מפרנס ראוי לשם זה; ובאם אמהות כאלה לנו — לא אבדה תקווה כי גם בחיות הפנימית ננצח.

שמעון בן-שמעון, יפ"ו

עמנואל איש ניצנה

בעקבות מכתבכם על חללי ניצנה (העולם הזה 1943) הייתי רוצה להוסיף את הפרטים הבאים: עמנואל שרעבי (עמו) בן למשפחה רחוקה, בוגר בית-הספר הממלכתי לבנים מורחל והנדן בית-הספר המקצועי שבת, נטש את העיר בטרם מלאו לו 18 שנה והצטרף למתנדתי-העבודה של יחידות הנדע"ע שיצאו להכשרה, ומשם עבר ל-שירות צה"ל. כבר במחנה האימונים נתגלה וכלתם נועז.

נפל. עוד בטרם מלאו לו עשרים אביבום. עמנואל ירד לננו.

ונפל על משמרתו ככל הניבירים אשר נפלו לפניו.

שלמה ירון, קיבוץ נחשולים

הנחכאים אל הכנים

אשרי העשירים, השונאים כל פרסום (למשל, כספר הנישומים) והגם כה ענותניים וצנועים שאף אינם רוצים כי יזכר שמם בין תורמי קרן-המנון. יפה לראות שגם בימינו האנושים אשר מכיסים

ומעלה נבזוים מכל העם נחכאים אל הכלים, עד שבא העולם הזה (1943) והלאה...

יהודית רומן, חיפה

שברו את הכלים / ולא משחקים.

אמר הנוצרי: יעבור נמל בקוף של מהט לפני שיעבור עשיר כשערי מלכות השמים!

אברהם ברק, רמת-גן

או בפנקסי קרן המנון.

מדוע שמעון דיסקין לא תרם 2000 ל"ל לקרן המנון. (העולם הזה 1943) כי אם 5000 ל"ל. כפי שנזכר במחקריו חליפת המכתבים המצורפת.

שוארץ, שאמר ותוסיפה, עורכיידי, ירושלים

הקבלן דיסקין תרם 2000 ל"ל, הבטיח להוסיף 3000 ל"ל בתאריך לא-קבוע.

אני מצפת

פוז עברון, שנתפאמה במלואה בעולם הזה (1944) היא הוכחה נוספת לנסיונות ההשתלשלות הדיוקטטוריות של המפלגות המפא"יית, אשר העולם הזה הוא אחד המכשולים העיקריים בדרכה, לאהר שהוכיח שוב את אמיתות הכותרת המת-נוספת בראשו. שאר העיתונים במדינה, הקופצים על כל יריעה בשחיתות, הם הם המשרתים האמיתיים של השליטים המפלגתיים במדינה!

מיכאל קאריה, ירושלים

קבלו נא את ברכתי ותודתי על רשימתכם הי-אנושית ביחס לענייני. (העולם הזה 1944). המשיכו כסיסמתכם, "לא משיא-פנים!"

יוסף עברון, רמת-גן

לו קרה הדבר בכל מקום אחר בארץ, לא הייתי מאמינה. אבל בצפת — שם הכל אפשרי.

בתיה גל, טבריה

אצלנו טבע שכזה,

אצלנו גזע שכזה,

אצלנו זמן שיטה כזאת

למפגנה נכונת, אין מפגס — אתה מצפת, אתה מצפת!

כל הכבוד לעורכיידי תמיד על עוז רוחו, וכן לכס על הפרסום. אבל בואת לא די כמו בניולי המשפט המכוני על רופא, האם דאג שר הי-מטרה שצוות קצינים המכתמים עריות יסולקו מתפקידיהם? לדעת' היה צורך לבקש מהשופט, נוסף על טיהור שמו של עברון, למסור את הפרט מכל תפקוד משפטי. הנסיון להמנו כי אנשים מסוג זה, השייכים למפלגה הנכונה מכובד, ממש כיום לכהן במקום אחר בתפקיד מכובד כקציני.

כרמלה פריץ, ירושלים

המשיכו, המשיכו ררפי ה, דימוקרטית" בי-ממשלה, השחיתות, התעללו; כך מניע לנו — שנתנו לכס העליות; ררפו את הישרים (האיש שחובא לדון על יושר" העולם הזה 1944) ר-התעללו ערבים, דווקא באותם ערכים שבהם ככס ולא בדחו בשעתו על הכרוז על מנבית וקראו לה "קרן-המנון" וציאו אתם — שבו לכס במלון הנישיא והוציאו 280 ל"ל ליום!

גרשון שטרף, קרית-שמונה

כשלקחת לידו את נילון העולם הזה (1944) הרשתי עמי צעיר כ-300 שנה, מאחר שלק-עמוד השער היה כתוב: "כל מכלו שמי" ציפיתי, איפוא, לראות את שמו בלי יעקב טירדו ברשימה השחורה של משתמטי קרן-המנון — אך לא רובים ולא יער. שום חרשה על האנוסים של התיישבו באמסטרדם, או משהו מתעלזו רבי מנשה בן ישראל. ואחם עוד קוראים לעצמכם שבעוין לאינפורמציה!

מרדכי דן, תל-אביב

איזהו חכם? נתון ההוא את הנולד (בעוד 400 שנה)!

מי מקנא?

מכתבי זה מכונן אל כל הפקידים, ועובדי עבודה קלה, ובפרט אל אלה המזומנים בשביתות. האם ניסו פקידים אלה אי-פעם לחשוב על פועל העובד שממנה שעות בלטה השמש, ואם כן — לא למקדורים הכולות לאיים בשביתות ולהסעיר את כל הישוב. מה תהיה דעתם לו כל הפועלים בארץ יישבתו בדרישה לתשלום 25 ל"ל ליום עבודה, הלא גם אז יהיה זה מעט בהשוואה לפקידים. ינסו נא לחשוב קצתו

אלברט קובי, ירושלים

נבוט על הראש

כבן מתחמקה, דור שלישי, חייב אני להעמידכם על טעות נסה בזכרונותיו של זקני-השומרים אברהם שפירא (העולם הזה 1944). לכל בני פתח-תקווה ידוע שיהודה ראב חז עזר הרבה שנים אחי שקיבל מכת נבוט בראש, ולא מת מיד לאחריה — כפי שנכתב — אלא נפטר בשיבה טובה דק לפני שלק-עמוד השער. כמרכיב, האיש אשר כיהן את אברהם שפירא בעבירה למען יחשבוהו הערבים כמת, היה ככי המנות רבי משה בכר, אשר כבר העמיר את אברהם שפירא על טעותו והאחרון הבטיחו לתקן זאת בספרו, אלא שכנראה במקום שיש זיקנה — שם השיחכה.

מ, בן-גל, פתח-תקווה

האיש מפזננסיקה

השומר אברהם שפירא נפוליונים. אם כך, מדוע לא הכרון היתה שלושה נפוליונים. אם כך, מדוע לא ניהל עורר שלטון את השם "בנדרוניים" וזו נכח לכלבוב כד. שהותו של ראש-הממשלה במלון הנישיא, יחד עם פמלייתו, עולה 280 בנדרוניים מדי יום ביומו, "מדרו אנשים, העולם הזה 1944). עליזה בוך, נהריה

חתונה במעבדה

אני מקווה שתסלחו לי אם אומר לכם כי מתככם דילג על נקודה חשובה מאד כאשר ראינו את ויקי טוריה בבית-הדיון הרבני "נרושה בעל כוונתה" (העולם הזה 1944). היה עליו לחקור מה טיב התעני-דות שבדבריה. אשה זו מצינה צלום משונה מאד, אשר קרחתו משונים עוד יותר: תמונת דרכון שלי שהניעה לידיה, הנודרה וצורפת לתמונה היא כשהיא מצולמת בכנדי חתנה. כל צלם טירון היה מגלה זאת על נקלה.

יחזקאל ציון שבו, לוד

שבו דהילוכם

התפלאתי מאד לקרוא במאמרם על השבויים המצריים (העולם הזה 1944) כי הקציני-השבויים מצרי סגן סמיר עזאם, העמיד לרשותו משרת סודאני. נשאלת השאלה: לרשושה לו להחזיק משרת אישי, מאחר שרדן שבו כדיון חזיל צו"ל בעל אותה דרגה, ומאחר שבבע"ל לא נהוג כדבר הזה, ומדוע שיהיה לו לוכסום כזה?

יצחק בן, חיפה

ואהב גר לתת לו לחם ומשרת... כי גר היית בארצו.

צואר הבקבוק

נחמה לי שהניע הזמן בו תחיל מדינת ישראל לייצר לעצמה פצצה אטומית אחת. את התפקיד הזה אפשר להטיל על מכוני וייצמן, שהצטיין לכיכב בהמצאותיו. מאחר האחרון, באשר לאוראניום — לא יהיה קשה למצואו בנגב העשיר, צריך רק לספק מכשירי ייגור לנששים אשר יצאו למלאכת הבילוש, כפי שעושים באמריקה. אין צורך לייצר פצצה גדולה דווקא, אפשר להתחיל במטנטוג ולק-טובא לה: "בקבוק וייצמן" (על משקל, "בקבוק מולר" שרוב). לדעתי עשוי בקבוק אחד כזה להביא בכפיו שלום מידי לכל האזור. (מישהו מתנגד?)

חנן גולדגרט, חולון

בתנאי שלא יוצר צואר-בקבוק בדרך.

סחר חליפין

אני הנני בולאי המעוניין בהיכרות עם אחד או שני אוספיבוליים בישראל למטרת חליפת בולאי דואר תחומים. המעונייני ויאילו לשגר אלי משלוח של בולים כפילים שברשותו ואני אשגר אליהם מיד הבילה נאה של בולאי אוצרת-הבית.

ה. ס. בלאקשטיין, ניו-יורק
המעוניינים יפנו לפי הכתובת:
Mr. H. C. Blanksten
175 West 93rd Street
New York 25, N.Y. — U.S.A.

עמוס מתבקש להתקשר עם העורך

העולם הזה 1946